

Prológus

Évekkel korábban ...

– Ideje hazatérnetek – szólt Obi-van Kenobi.

A Jedi-mester a tőle jobbra eső műszerpanel villogó fényei-re tekintett, majd az őt figyelő tanulókra. A központi biztonsági állomás tornyosuló számítógépsorai közti folyosót csupán egy-két karbantartó Jedi jelenlétére tervezték, nem tömegek befogadására. A fiatalok azonban még éppen befértek, lökdösődni pedig nem mertek volna a tanítójuk szeme láttára ezen a dél-előtti órán.

– Ez a jelzés ugyanis ezt jelenti – folytatta a szakállas férfi, és ismét a kapcsolótábla felé fordult. A tengernyi zöld jelzőfény között kék lámpasorok vibráltak. Obi-van átbillentett egy kapcsolót. – Ti ugyan most nem láttok, nem hallotok semmit, legalábbis itt a Jedi Templomban nem. De a Coruscanttól távol, bolygók sokaságán szerte a Galaxisban Rendünk tagjai a következő üzenetet kapják: *térjetez haza!*

Az ifjú Caleb Dume osztálytársaival együtt a központi biztonsági állomás padlóján ült, de figyelme el-elkalandozott. Gyakran megesett vele az ilyesmi, ha megpróbálta elképzelni, milyen lehet odakint a hadszíntéren. Vékony, izmos fiú volt, arca piros pozsgás, torzonborz fekete haja alatt kék szempár csillogott. Egyike volt azoknak, akik növendékként nem kerültek még mentor szárnyai alá. De eljön még a nap, amikor mesterével egzotikus világokba látogatva ő is tapasztalatot szerezhet! Leszámolnak a gonosz erővel, és a Galaktikus Köztársaság polgárai számára együtt biztosítják a békét és a rendet.

Képzeletében ekkor előre ugrott az időben, és önmagát már mint Jedi-lovagot látta, aki a Köztársaság klónhadserege oldalán a szakadárok ellen harcol. Palpatine kancellár ugyan ígéretet tett a háború sikeres lezárására, de csak nem tolnak ki vele annyira, hogy megnyerik a háborút még mielőtt ő, Caleb is kipróbálná magát!

Végül reményei szerint Obi-vanhoz hasonló Jedi-mester válik majd belőle, akit már fiatal kora ellenére a Rend egyik bölcsének tekintenek. Akkor aztán tényleg eljön az ő ideje! Serege élén di-cső csatát vív majd a Jedik hírhedt, a legendák homályába vesző ellenfelei, a Sithek ellen.

A Sithek ugyan ezer éve, hogy utoljára hallattak magukról, és Caleb maga sem tudott arról, hogy vissza szándékoznának térni, ám a fiúban – kortársaihoz hasonlóan – buzgott a tettvágy. Nem-től, fajtól függetlenül a kamaszok szárnyaló képzelete nem ismert határt.

A homokszín hajú Jedi-mester ismét megnyomott egy gombot a műszerpanelen.

– Most csak teszt üzemmódban van. Senki sem fog reagálni. Ha azonban igazi vészhelyzet állna elő, a Jedik többféle formában kaphatnának üzenetet. – Obi-van a hallgatóságára tekintett. – Az első az egyszerű riadójel. Ez azután további összetevőkkel bővíthet, úgy mint részletes szöveges és holografikus üzenetekkel. Formátumtól függetlenül a lényeg mostanra bizonyára mindenki számára világos...

– *Térj haza!* – kiáltották kórusban a tanulók.

Obi-van bólintott. Ekkor egy kéz emelkedett a magasba. – Te, ott hátul – szólította, miközben elméjében a jelentkező neve után kutatott. – Caleb Dume, igaz?

– Igen, mester.

Obi-van elmosolyodott.

– Valamit azért én is tanulok – jegyezte meg, amivel a tanulókból kuncogást váltott ki. – Kérdezni szeretnél valamit, Caleb?

– Igen. – A fiú mély lélegzetet vett, majd folytatta. – De hová?

– Hogyan hová?

A többiek ismét felnevettek, ezúttal kissé hangosabban.

– Hová haza? Merre menjünk?

Obi-van elmosolyodott.

– Természetesen a Coruscantra. Ide a Jedi Templomba. A hazahívás szó, úgy gondolom, önmagáért beszél.

A férfi már éppen vissza akart fordulni a jelzőegység felé, amikor észrevette, hogy Caleb Dume keze ismét a magasba lendül. Caleb ugyan nem az a fajta volt, aki előtérbe tolja magát az órákon – senki sem szerette a túlbuzgókat – , de visszahúzódónak sem lehetett éppen nevezni.

– Igen, Caleb?

– Miért... – kezdett hozzá a fiú, de mutáló hangja hallatán társai megint csak kuncogni kezdtek. Haragosan a többiekre nézett, és ismét belefogott mondandójába. – Miért kell azonnal az összes Jedinek itt gyülekeznie?

– Nagyon jó kérdés. Ha végignézünk ezen a helyen, azt hihetnénk, ennél több Jedire már nem is lehet szükség. – Obi-van fülig érő szájjal a tanulók mesterei irányába tekintett, akik a jóval tágasabb vezérlőteremben állva hallgatták szavait, onnan néztek befelé. Caleb a szeme sarkából megpillantotta közöttük Depa Bilabát. A barna bőrű, sötét hajú nő, aki korábban már jelezte, hogy kész lenne tanítványának fogadni őt, most a tőle megszokott, türelmes arckifejezésével a távolból méricskélte: *Vajon mire akarsz kilyukadni, Caleb?*

A fiú zavarában legszívesebben a föld alá süllyedt volna, amikor Obi-van egyenesen hozzá intézte a szavait:

– Miért nem válaszolsz erre a kérdésre te magad, Caleb? Szerinted mi okunk lehet arra, hogy a Rend valamennyi Jedijét hazahívjuk?

A fiú zakatoló szívvel döbönt rá, hogy minden tekintet rászegződik. Általában nem aggasztotta, ha nagyszájúságából baja támad; a többi gyerek, akikkel együtt edzett, tudta róla, nem olyan fából faragták, hogy csak úgy feladja. Ám voltak a jelenlévők között olyan tanulók is, köztük idősebbek, akiket azelőtt még sose látott, a Jedi-mesterekről már nem is beszélve. Caleb előtt ott állt tehát a lehetőség, hogy a nyilvánosság előtt jó benyomást tegyen a Tanács egyik tagjára.

Ugyanezzel az erővel viszont fel is sülhet, és akkor aztán hallgathatja az őt érő gúnyolódásokat. Annyi a válaszlehetőség...

Az is lehet, hogy beugrató kérdés.

– Tudom, miért hívnátok vissza őket – tört ki végül belőle.
– Valami *váratlan* ok miatt!

Caleb szavai hallatán elemi erővel robbant ki a többiekből a nevetés, és a tiszteletteljes viselkedésnek még a látszata is szertefoszlott. Obi-van viszont kezét felemelve így szólt:

– Ennél jobb választ magam sem adhatnék. – Amikor a társaság lecsillapodott, folytatta: – Ifjú barátaim, az igazság az, hogy egész egyszerűen én magam sem tudom. A Rend történelme során bekövetkezett számos esetet felsorolhatnék, amikor a Jediket valamely veszély elhárítására hazahívták a Coruscantra. Vészterhes idők voltak ezek, amelyek dicső helytállást szültek. Léteznek igaz történetek, ugyanakkor vannak mondákba illők is, lehetetleni igazsággal fűszerezve. Ám mindegyik okulásunkra szolgál. Biztos vagyok benne, hogy Jocasta, a könyvtárosunk az érdeklődőknek további történetek felkutatásához nyújthat segítséget. – Obi-van összekulcsolta az ujjait. – Nem volt viszont két teljesen egyforma esemény. És ha a jelzést ismét szerteküldik, az az eset is egyedi lesz. Reményeim szerint erre sohasem kerül sor, ez a tudásanyag azonban képzésük részét alkotja. A lényeg tehát az, hogy ha a jelzést megkapjátok, ...

– ... *térjete haza!* – harsogták a gyerekek Calebbel együtt.

– Remek. – Obi-van kikapcsolta a jelzést, majd a tömegén át a kijárat felé vette az útját. A tanulók felálltak, majd sorba rendeződve a vezérlőterembe vonultak. Örvendeztek, hogy tágasabb helyiségbe értek, és egyéb, soron következő óráikról beszélgettek. A Jedi Templomnak ezen a szintjén tett látogatásuk véget ért.

Caleb is felállt ugyan, de még nem hagyta el a számítógép-folyosót. A Jedik arra tanították a tanulóikat, hogy a dolgokat minden oldalról vizsgálják meg. Ezért ötlött fel benne a felismerés, hogy a látottakat egy másik oldalról is meg lehetne még világítani. Homlokát ráncolta, és már éppen a magasba emelte volna a kezét, amikor rájött, hogy már csak ő maradt. Senki sem nézett rá, és nem volt, aki figyelje.

Kivéve az ajtóban álló Obi-vant.

– Mit szeretnél? – kiáltotta oda a mester, hogy túlharsogja a tömeg morajlását. Mögötte a többiek hirtelen elcsendesedtek, és megtorpantak. – Mit szeretnél, Caleb?

Caleb, akit meglepett, hogy észrevették, nagyot nyelt. Láta, hogy Billaba mester a homlokát ráncolja kissé, kétség kívül azon tűnődve, hogy leendő növendéke vajon min lelkesedett fel már megint. Ideje lett volna ugyan, hogy végre befogja a száját, de ahogy ott állt a lámpaerdő határolta folyosón, nem hagyhatta annyiban a dolgot.

– Ez a jelzőegység ugye *bármilyen* üzenetet sugározhat?

– Nos, hétköznapi irányítási ügyekhez nem vennénk igénybe – mondta Obi-van. – A Jedi-lovagok, akikké reményeim szerint mindnyájan váltok majd, egyéb utasításokat egyénileg kapnak, és ehhez nincs szükség ekkora...

– Akár el is küldhetők a Jedik?

A tanulók csoportja lélegzetét visszafojtva hallgatott. A félbeszakított Obi-van arcán nem látszott ugyan bosszúság, de egy pillanatra értetlenül meredt előre.

– Tessék?

– Akár el is küldhetők a Jedik? – kérdezte Caleb a jelzőegység kezelőszerveire mutatva. – Egyszerre mindenkit hazarendelhet. Arra is képes, hogy vész esetén menekülésre szólítson fel?

Az Obi-van mögötti termet izgatott suttogás moraja töltötte meg. Billaba mester ekkor maga is a számítógépterembe lépett, láthatólag azért, hogy véget vessen a kínos helyzetnek.

– Most már elég ebből, Caleb! Bocsáss meg nekünk, Kenobi mester! Tudjuk, milyen elfoglalt vagy.

Obi-van azonban nem nézett Billabára. Egy pillanatra maga is elgondolkozva a jelzőegységre meredt.

– Semmi baj – mondta végül, és anélkül, hogy megfordult volna, intett a tömegnek. – Kérlek, várjatok még! Tarkóját megvakarva ismét az egybegyűltekhöz fordult. – Igen – mondta halkán. – Úgy vélem, menekülésre is felszólíthatja a Jediket.

A tanulók erre hangosan tárgyalni kezdték a hallottakat.

Még hogy menekülésre szólíthatja fel a Jediket?

De hiszen a Jedik nem futamodnak meg! Inkább vállalják a veszélyt!

A Jedi állja a sarat és küzd!

Ekkor a többi mester is belépett, és magához intette Obi-vant.

– Tanulók – mondta az egyik öreg mester. – Nincs semmi okunk azt feltételezni...

– *Várható* okunk nincs – vágott közbe Obi-van, mutatóujját felemelve, miközben Caleb tekintetét kereste. – Ahogy fiatal barátunk mondta, csak *váratlan* okunk van.

Néma csend szállta meg az egész csoportot. Caleb sem akart már megszólalni, így hagyta, hogy egy másik tanuló mondja ki, azt ami az ő fejében is járt.

– És mi lesz azután? Ha már mindnyájunkat elküldtetek innen?

Obi-van elgondolkodott egy pillanatra, majd jóságos, biztató mosollyal a tanulók felé fordult.

– Ugyanaz, ami máskor is lenni szokott. Engedelmeskedtek a parancsnak, és várjátok a következőt. Karját felemelve oszoljt intett a gyülekezetnek. – Köszönöm a figyelmet.

A tanulók gyorsan, rendezetten hagyták el a vezérlőtermet, de továbbra is a hallottakat tárgyalták. Caleb viszont ott maradt, követve Obi-vant a szemével, ahogy eltűnik egy másik ajtón át. Ekkor ismét a jelzőegységre siklott a tekintete.

Megérezte, hogy Billaba mester figyeli őt. Megfordult, és a nő valóban ott állt egyedül az ajtóban, és őrá várt. Nyoma sem volt már a homlokráncolásnak – a mester szeme törődő kedvességet sugárzott. Intett a fiúnak, hogy kövesse, így Caleb a nyomába eredt.

– Úgy látom, ifjú stratégiámnak ismét beindultak az agytekervényei – szólalt meg Billaba, amikor beléptek a felvonóba. – Még valami kérdés?

– *Várjunk a parancsra!* – Caleb a padlóra meredt, majd felnézett mesterére. – És mi lesz, ha hiába várunk parancsra? Nem tudom majd, mit tegyek.

– Lehet, hogy magadtól rá fogsz jönni.

– De az is lehet, hogy nem.

A mester elgondolkodva szemlélte a fiút.

– Na jó, lehet, hogy nem. Viszont bármi lehetséges – tette hozzá, és átkarolta a vállát, miközben a felvonó ajtaja kinyílt. – A válasz más formában is érkezhethet.

Caleb értetlenül forgatta a fejében a szavakat. Azzal nyugtatta magát, hogy Billaba mesternek szokása volt rébuszokban beszélni, és ahogy az általában lenni szokott, amint Caleb az ifjú Jedik edzőszintjére lépett, már el is feledkezett az egésztől. Nap mint nap, teremről teremre a Galaxis legnagyobb harcosai oktatták itt a következő nemzedék tagjait fénykard-forgatásra, akrobatikára, közelharcra, sőt, még csillaghajó-vezetésre is, persze szimulátorok segítségével. A tudás minden elképzelhető formája hasznos lehetett, ahol kapcsolat alakult ki a titokzatos Erővel, ezzel az energiamezővel, melyből a Jedik az erejüket merítették.

A jelenlévők csupán apró töredékét tették ki a Jedi Rendnek, amely külső támaszpontokkal és aktív tagokkal rendelkezett szinte az ismert galaxisban. Igaz, hogy a Galaktikus Köztársaság éppen háborút vívott a szeparatistákkal, a Jedik viszont már ezer nemzedék óta mindig elhárították a veszélyt. Hogyan is okozhatná bárki vagy bármi a vereségüket?

Caleb olyan terem elé érkezett, ahol osztálytársai már heves küzdelmet vívtak farudak segítségével. Az egyik szokásos edzőpartnere, egy vörös bőrű fiú kiment elé az ajtóhoz, kezében fegyverét szorongatva. Ő is jelen volt az előbbi órán.

– Üdvöz légy, Komolyság Ifjú Mestere – mondta arcán pimasz vigyorral. – Mi volt ez az egész odaát Kenobi mesterrel?

– Ne is foglalkozz vele! – Caleb maga is belépett a terembe, és edzőfegyvere után nyúlt. – Nem volt semmi különös.

– De várj csak! – A másik fiú szabad keze a levegőbe emelkedett, és gúnyolódva Caleb kérdésfeltevését utánozta: – Jaj, engem szólíts, engem!

– Nem árt ha koncentrálsz egy kissé, pajtás, mert a végén még elverem rajtad a port. – Caleb elmosolyodott, és maga is munkához látott.

ITT OBI-VAN KENOBI
A KÖZTÁRSASÁGI ERŐK A JEDIK ELLEN VONULNAK
NE GYERTEK A CORUSCANTRA, REJTŐZZETEK EL
TARTSATOK KI
AZ ERŐ LEGYEN VELETEK

Első fázis:

GYÚJTÁS

„A Császár feltárja gigantikus tervét a birodalmi flotta bővítéséről.”
„Vidian gróf csillaghajón – zajlik az új ipari ellenőrző körút.”
„A klónháború után maradt, fel nem robbant hadianyag helyzete továbbra is aggasztó.”

– *Szalagcímek, Birodalmi Holohírek*
(Gorse-i kiadás)

Első fejezet

Riadó! Ütközésveszély!

A csillagromboló épp hogy előbukkant a hiperútból, de egy teherhajó máris egyenesen a parancsnoki hídja felé tartott. Még mielőtt az *Ultimatum* felhúzhatta volna a pajzsait vagy az ágyúit célra állíthatta volna, a közeledő jármű hirtelen irányt váltott, és felfelé kitért.

Rae Sloane hitetlenkedve szemlélte, ahogy a merész teherhajó a híd ablaka elé ér, majd eltűnik a látómezőből. Hallani viszont lehetett: rövid, csikorgó súrlódás jelezte, ahogy egy pillanatra hozzáért a gigantikus hajótesthez. Az újdonsült kapitány első tisztjére tekintett.

– Sérülés?

– Nem észlelhető, kapitány.

Nem lep meg, gondolta. A másik hajó biztosan rosszabbul járt.

– Ezek a vagányok úgy tesznek, mintha még életükben nem láttak volna csillagrombolót!

– Valószínűleg nem is láttak – felelte Chamas parancsnok.

– Pedig jobb, ha hozzászoknak. – Sloane hosszasan szemlélte az *Ultimatum* előtt vonuló szállítóhajók felhőjét. Hatalmas, Imperial-osztályú csillaghajója a kijelölt biztonsági sáv szélén lépett ki a hiperútból, vészesen közel a Belső Gyűrű legnagyobb forgalmi dugójához. A kapitány szavait a vagy harminc főnyi legénység az állomáshelyén hallhatta. – Megkövetelem az éberséget! Az *Ultimatumon* szinte még meg sem száradt a festék, nem akarom hát, hogy akár egy karcolás is essék rajta! – Egy pillanatra ismét elgondolkodott, és szemét összehúzva hozzátette: – Küldjenek

üzenetet a Bányász Céh csatornáján! A legközelebbi idióta, aki akár csak egy kilométerre is megközelít minket, turbólézeres hajvágásban részesül.

– Igenis, kapitány.

Sloane persze maga sem járt még ebben a rendszerben; nemrég emelkedett csak kapitányi rangra, épp időben, hogy ő lehessen az, aki az *Ultimatumot* első útjára viszi. A magas, sötét bőrű, fekete hajú nő kezdettől fogva kiemelkedő teljesítményt nyújtott, így gyorsan haladt felfelé a ranglétrán. Kétségtelen, hogy csak beugró szerepet töltött be az *Ultimatumon*, melynek eredetileg kiszemelt kapitánya éppen az építési bizottság részére teljesített szolgálatot. Na de hányan mondhatták el magukról, hogy harminc évesen már hadihajó irányítását bízták rájuk? Fogalma sem volt róla: a Birodalmi Hadiflotta ezen a néven még kevesebb, mint egy évtizede létezett, amióta Palpatine kancellár leszámolt az áruló Jedikkel, és a Köztársaságot Galaktikus Birodalommá alakította át. Sloane tudta, hogy az előtte álló időszak megméretetéseként sikerén múlik, lesz-e saját hajója.

A kapott tájékoztatás szerint ez a rendszer ritkaságnak számított: igazi csillagászati furcsa párossal rendelkezett. Az elülső ablakból látható Gorse bolygó teljes mértékben igazolta, hogy megfelel hírnevének, mely szerint ez a legrondább bolygó az egész Galaxisban. Kötött tengelyforgása révén ennek a gőzölgő sárgolyónak mindig ugyanaz az oldala fordult szülőcsillaga felé, amely így teljesen felforrósodott. Csak az örökös sötétségbe borult oldal volt lakható, ahol hatalmas iparváros alakult ki a külszíni bányavidék közepén. Sloane soha nem élt volna egy olyan világban, melynek nem jut napfény – már ha a végtelen, fülledt nyári éjszakát végigszenvedő, verejtékező létet egyáltalán életnek lehet nevezni. Jobbra kitekintve megpillantotta az igazi gyöngyszemet: a Cyndát, a Gorse egyetlen holdját. A Cyndának – mely majdnem elég nagy volt ahhoz, hogy a birodalmi nyilvántartás a Gorse-szal kettős rendszernek tekinthesse –, csodálatos, ezüstös udvara volt, szépségével jól ellensúlyozva társa komorságát.

Sloane-t azonban nem különösebben érdekelte sem a látvány, sem pedig a Gorse-on élő szerencsétlenek sivár élete. Visszafordult az ablaktól.

– Intézkedjenek, hogy a konvojok tiszteletben tartsák a számkra kijelölt övezetet! Majd értesítsék Vidian grófot, hogy megtettük...

– *Felejtsek el a régi utat!* – csattant fel hirtelen egy öblös bariton hang.

A nyersen odavetett szavaktól mindenki összerezzen a hídon, mert bár nem először hallották, ebben a stílusban már ritkábban. Híres utasuk mondása volt, melyet oly gyakran idéztek üzleti programok kapcsán a Köztársaság időszakában, és használtak még ma is, amikor a kormányzat szolgálatába állásakor bevezették sikeres vezetői fogásait. A Köztársaság régi módszereit mindenhol újak váltották fel. A „Felejtsd el a régi utat” a kor szlogenjévé vált.

Sloane viszont bizonytalan volt azt illetően, miért hangzik fel most is.

– Vidian gróf – kezdte, miközben fürkésző szemei ajtóról ajtóra siklottak. – Éppen a biztonsági övezetet állítottuk fel. Ez ilyenkor az előírás.

Denetrius Vidian a Sloane-tól legtávolabb eső bejáratnál jelent meg.

– Én pedig megmondtam, hogy felejtse el a régi utat! – ismételte, noha kétségkívül mindenki meghallotta elsőre is. – Hallottam, ahogy kiadja a parancsot, hogy a bányász hajók térjenek ki az útjából. Hasznosabb lenne, ha inkább *ön* tartaná távol magát az *ő* útvonalaitól.

Sloane kihúzta magát.

– A Birodalmi Hadiflotta nem hátrál meg a *kereskedelmi forgalom* előtt.

Vidian csizmája fém sarkával keményen dobbantott a fedélzeten.

– Kíméljen meg büszke önfejűségétől! Ha ez a rendszer nem termelné a thorilide-ot, ön is csak egy kis komp kapitánya lehetne. Eljárása lelassítja a termelést. A régi út felett eljárt az idő!

Sloane összevonta a szemöldökét. Nem volt ínyére, hogy a saját parancsnoki hídján így beszéljenek vele. Úgy kellett új parancsot adnia, mintha az a saját döntése lenne.

– A Birodalom thorilide-ját szállítják. Tartsanak kellő távolságot ezektől a hajóktól! Chamas, egy kilométert vissza a konvojutaktól – és tartsanak szemmel mindennemű forgalmat!

– Igenis, kapitány.

– Ezt már szeretem – szolt Vidian. Miden szótag erős hangsúlyt kapott, és felerősített, fémes hangzása mindenki füléhez eljutott. Sloane viszont még mindig nem tudott napirendre térni a legkülönösebb jelenség felett, amit már beszálláskor észrevett: a férfi szája beszéd közben meg sem mozdult. Vidian szavai egy mesterséges hangképző szervből érkeztek, a nyaka körüli ezüstös lemezekbe ágyazott hangszóróból, mely egy számítógéphez csatlakozott.

Sloane egyszer már hallotta Darth Vader, a Császár legfőbb követének hangját. Bár az a hang is elektronikus erősítést kapott, a Nagyúr jóval mélyebb orgánuma megőrzött valami természetességet a fekete páncél viselőjéből. Ezzel szemben Vidian gróf állítólag közvélemény-kutatás alapján választotta ki mesterséges hangját azzal a céllal, hogy az minél serkentőbben hasson az üzleti szektorban.

Amióta tanácsadóival – egy héttel korábban – Sloane hajójára lépett, Vidian sohasem zavartatta magát, és mindig a szerinte éppen szükséges legnagyobb hangerőt ütötte meg, legyen szó akár az *Ultimatum*ról, a legénységről vagy a hajót irányító nőről.

A gróf széles léptű, mechanikus mozgásával a hídra érkezett. Nemigen lehetett volna szépíteni a jelenségen. Ő is ember volt ugyan, akár a kapitány, viszont testének nagy részét kicserélték. Kariját és lábát páncéllemezek borították, nem a szintetikus húsból készült protézis. Mindenki tudta ezt róla, mert nem igyekezett titkot csinálni a dologból. Az ötven év körüli iparmágnás méltóságot sugárzó, vörös ujja és térdig érő fekete köpenye jelentették az egyedüli pozitív hatást, mely a normális öltözék irányába mutatott.

A legkínosabb jelenség mégis Vidian arca volt. Miután azzal is ugyanaz a betegség bánt el, mely egykor a végtagjaival és hangszálaival végzett, a gróf vonásait szintetikus bőrrel borították. Szemeiről nem is beszélve: mesterséges szerkezetek voltak azok is, sugárzó sárga íriszük tengernyi vörösből világított. Mintha nem is emberi szervek lettek volna, hanem valami más fajé; Vidian a hatás kedvéért választotta őket. Sloane-ban mindez azalatt futott végig, miközben a gróf fel s alá járkált, tekintete konvojról konvojra, hajóról hajóra cikázott.

– Összefutottunk néhány helybélivel is – szólalt meg a kapitány. – Minden bizonnyal ön is hallotta az ütközést. Az itteniek...

– Szervezetlenek. Ez a jelenlétem oka. – Vidian megfordult és elhaladt a terminálkezelők sora mellett, amíg oda nem ért a környék hajóit jelző taktikai állomáshoz. Cauley zászlós mellé nyomult, és megnyomott egy parancsbillentyűt. Ezután hátrább lépett a konzoltól, és mozdulatlaná válva, kifejezéstelenül meredt maga elé.

– Uram? – szólította meg Cauley idegesen.

– Képernyőjének tartalmát betápláltam optikai szervembe – reagált ekkor Vidian. – Amíg átolvasom, visszatérhet a munkájához.

A taktikai tisztnek nem kellett kétszer mondani. Szemmel láthatóan megkönnyebbült, gondolta Sloane, hogy a kiborg nem intézkedik tovább körülötte. Vidian módszerei ugyan furcsának voltak mondhatók, de hatékonyságukhoz semmi kétség nem fért. Ez indokolta a jelenlétét a hajón. Az egykori gyáripáros a Császár kedvenc hatékonyság-szakértőjévé lépett elő.

A Gorse bolygó gyárai finomított thorilide-ot termeltek, ezt a ritka, stratégiai fontosságú anyagot, melyre különféle birodalmi célokra, hatalmas mennyiségben volt igény. Ez a nyersanyag ekkoriban a bolygó holdjáról, a Cyndáról származott: ez idézte elő a teherszállító hajók útvonalán az állandó zsúfoltságot a két égitest közötti űrben. A Császár a termelés fokozása érdekében indította útjára Vidiánt, akit egyedülálló képességei erre a feladatra mindenképpen alkalmassá tettek.

A gróf híres volt arról, hogy az utolsó csepp energiát, az utolsó kilogramm nyersanyagot és az utolsó százaléknyi termelékeny-

séget is kisajtolta, ahogy egyik világot a másik után látogatta. Nem tartozott ugyan a Császár legszűkebb tanácsadói köréhez, de mindez csupán idő kérdése volt. Sloane nem kételkedett abban, hogy hamarosan oda fog tartozni, feltéve, hogy nem esik vissza abba a nyavalyába, mely évekkel korábban kikezdte az egészségét. Vidian a milliárdjai révén meghosszabbíthatta az életét – eltökélt volt tehát, hogy sem ő, sem más nem vesztegethet belőle egy percet sem.

Amióta a fedélzetre lépett, a kapitány egyetlen olyan beszélgetést sem folytathatott le vele, ahol ne szakította volna számtalanszor félbe.

– Értesítettük a helyi bányásztársaságot az érkezéséről, gróf úr. A thorilide termelési kimutatások...

– ... már érkeznek is – vágott közbe Vidian, és azzal a lendülettel már masírozott is a megfelelő adatterminálhoz a híd hátsó fedélzeti részén.

Chamas parancsnok a kapitányához lépett a hajó elülső szekciójában, minél messzebb a gróftól. A negyvenes évei végén járó Chamast több fiatal tiszt is megelőzte a ranglétrán; nem vetett rá ugyanis jó fényt, hogy imádta a pletykát.

– Tudja, hallottam, – mondta halkán, – hallottam, hogy csak vásárolta a grófi címet.

– És ez meglepi önt? Hiszen mindene mesterséges – suttozta Sloane. – A hajóorvos szerint egyes testrészeitől önként...

– A találgatásokkal csak az idejüket vesztegetik – szólalt meg ekkor Vidian, fel sem nézve elfoglaltságából.

Sloane sötét szemei elkerekedtek.

– Elnézést, uram...

– Hagyja a formásokat, és a bocsánatkérést! Nem sok értelme van egyiknek sem. De jobb, ha a legénysége megjegyzi, hogy valaki mindig hallgatja őket. Akinek, lehet, hogy jobb a füle mint az önöké.

Még ha boltban is vette őket, gondolta Sloane. A rojtos, húsos cim-pákba, Vidian egykori füleibe különleges hallókészüléket építettek be. A kapitány szavait egész biztosan felfogta, és ki tudja, még mi mindent. Sloane odament a grófhhoz.

– Pontosan erre számítottam – mondta Vidian, miközben valami friss információra meredt. – Biztosítottam a Császárt, hogy érdemes engem ideküldenie. – A Birodalom biztonságához nélkülözhetetlen termékeket gyártó, azonban termelési visszaesést mutató több világot is kivontak a helyi kormányzók hatásköréből, és Vidian fennhatósága alá helyezték őket. Ebben a folyamatban Gorse volt a legutóbbi. – Az ilyen silány munka lehet, hogy jó volt a Köztársaságnak, de a Császárság maga a káoszból kialakított rend. Itteni feladatunk, amit a több ezer ehhez hasonló rendszerben végzünk, közelebb visz minket végső célunkhoz.

Sloane elgondolkodott egy pillanatra, majd rákérdezett.

– A tökéletességhez?

– Ahhoz, ami a Császár óhaja.

Sloane rábólintott.

Vidian nyaki hangszórójából rövid, vijjogásszerű hang tört elő. Ijesztően hangzott, de a kapitány már rájött, hogy bosszús sóhaj-tásként értelmezendő.

– Egy lemaradt hajó feltartja a hold felé tartó konvojt – jegyezte meg a gróf a semmibe meredve. Taktikai tisztjének képernyőjére pillantva Sloane látta, hogy ugyanarról a teherszállítóról van szó, mely korábban beléjük ütközött. Teljes fordulatot parancsolt, hogy az *Ultimatum* szembe kerüljön vele.

A teherhajó alja szikraesőt hányt. A többi jármű kellő távolságot tartott, attól félve, hogy még felrobban.

– A teherszállítóval a kapcsolatot felvenni! – adta ki a kapitány az utasítást.

Reszketeg, nem emberi hang érkezett a parancsnoki hídra.

– Itt a *Cynda Dreaming*. Elnézést, hogy hozzáúrlódtunk a hajójukhoz. Nem számítottunk arra, hogy...

Sloane a lényegre tért.

– Mi a rakományuk?

– Egyelőre semmi. A holdra tartottunk, hogy felvegyünk egy thorilide-szállítmányt, amit aztán a Calladai Vegyiművek gorse-i finomítójába kell vinnünk.

– Jelen állapotukban el tudják látni ezt a feladatot?

– Csak a műhelyben tudnák megmondani. Nem tudom ugyan, mennyire súlyos, de akár két hónapba is telhet mire...

Vidian közbevágott:

– Kapitány, vegye célba a járművet, és adjon ki tűzparancsot!

Mindez szinte teljesen nyugodt hangon hangzott el, már amennyire Vidian intonációja valódi érzelmeket tudott közvetíteni. Az utasítás mindenesetre megdöbbenetette Chamast. A szolgálatos tüzérek előtt állva a kapitányhoz fordult eligazításért.

A teherhajó pilótája, aki szintén hallotta a közbevetést, nem kevésbé volt meglepett.

– Elnézést, azt hiszem rosszul hallottam. Azt mondták az imént, hogy...

Sloane egy pillanatra Vidianra pillantott, majd az első tisztjére.

– Tűz!

A teherhajó kapitánya teljesen ledöbbsent.

– Mi? Ezt nem gondolhatják...

Ezúttal az *Ultimatum* turbólézerei szóltak közbe. Narancssárga energianyaláb tört át az úrön, tűzgomolyaggá változtatta a *Cyn-da Dreaminget*, amelyből repeszdarabok záporoztak.

Sloane észrevette, hogy a konvoj többi hajója hirtelen irányt változtat. A tüzérek tökéletes munkát végeztek: úgy semlegesítették a hajót, hogy az a környező járművekre nézve csak minimális veszélyt jelentett. A teherhajók konvoja ezután felgyorsult.

– Tudja – mondta Vidian a kapitányhoz fordulva –, ha ebben a szektorban egy teherszállítót és a legénységét pótolni akarjuk, az...

– ... három hét – fejezte be a mondatot Sloane. – Ami kevesebb, mint két hónap. *Látja, én is olvastam a jelentéseit!*

Ezt a megbízatást így kell teljesíteni, ismerte fel a kapitány. És mi van akkor, ha Vidian csodabogár? A Császár és az őt képviselők igényeit felismerni és az elvárásaik szerint cselekedni a biztos utat jelenti a sikerhez. Ha megkérdőjelezi a gróf utasításait, csak az időt vesztegeti, és végül önmagára vet rossz fényt. Ebben rejlett a szolgálati előmenetel titka: állj arra az oldalra, ami ellen amúgy sem tudsz tenni semmit.

Sloane összekulcsolta ujjait a tarkóján.

– Gondoskodunk róla, hogy a konvojok felgyorsítsanak. Amelyik hajó pedig ellenszegül azzal elbánunk.

– Nemcsak a teherszállításról van szó – vetette közbe Vidian.
– Nemcsak az űrben adódnak problémák, a bolygón és a holdon is. A megfigyelő egységek nehezen kezelhető munkaerőről, munka- és környezetvédelmi tiltakozó megmozdulásokról számolnak be. És a váratlan helyzeteket még nem is említettük.

Sloane a háta mögött egymásba kulcsolta karjait.

– Az *Ultimátum* a rendelkezésére áll, uram. Ez a rendszer pontosan azt teszi, amit ön, amit a Császár elvár tőle.

– Úgy bizony – Vidian szeme vérvörösen világított. – Pontosan azt.

Hera Syndulla a távolból szemlélte, ahogy a teherhajó szerte-szórt maradványai némán égtek az űrben. Mentőjárműveknek híruk-hamvuk sem volt. Minthogy túlélők találására semmi remény nem volt, nem is kutatott utánuk senki. Csak a hajókonvojok voltak jelen, melyek a roncs megkerülésével folytatták útjukat.

Engedelmeskedni a korbácsot tartó kéznek.

Ilyen volt hát a könyörületesség a Birodalom korában, gondolta a lány. A császáriak az irgalom szikrájával sem rendelkeztek, és mostanra úgy tűnt, ez a fajta magatartás mindenkit megfertőz.

A zöld bőrű twi'lek lopakodó technikával felszerelt hajójában el sem hitte, hogy ilyesmi létezhet. Az emberekben alapvetően megvan a tisztesség ... egy nap pedig fellázadnak majd az igazságtalan kormányzat ellen. Ám ez biztosan nem most és semmiképpen sem itt következik be. Korai lett volna; a Gorse politikailag még épp hogy öntudatra ébredt. Nem jött még el a toborzás ideje. Nem, most még csak azt kellett megállapítani, mire képes a Birodalom – melynél teste szabottabb feladatot a folyton kíváncsi Hera nem is kívánhatott volna magának. Vidian gróf, a Császár csodatévője pedig mindenképpen megért egy kivizsgálást.

Az elmúlt hetekben ez a birodalmi rendcsináló a „hatékony-ság fokozásá”-nak jelszavával rendet vágott a szektorban. Az ál-

tala előzőleg meglátogatott három világban Herát az övéhez hasonló gondolkodású ismerősei a HoloHálózaton arról tájékoztatták, hogy miután Vidian elektronikus szemét rájuk vetette, a lakosság nyomora az egekbe szökött. Nem sokkal ezután a lány ismerősei egyszerűen eltűntek. Mindez felkeltette Hera érdeklődését, aki – miután értesült arról, hogy a gróf a Gorse-rendszert készül meglátogatni – maga is itt kötött ki.

A lánynak volt még egy kapcsolata a Gorse bolygón, aki megígérte, hogy rengeteg információt szolgáltat a rezsimről. Herának szüksége volt ugyan az információra, de először Vidianra fente a fogát. A rendszer hírhedten zűrzavaros bányászkereskedelmének számai pedig több lehetőséget is kínáltak, hogy a közelébe férközhessen. Az ipari termelés zavara, a Vidian ellen bevetendő tökéletes csali rejtekében tanulmányozhatja a gróf módszereit.

Palpatine Császárnak túl sok alárendeltje bírt nagy hatalommal és befolyással. Nem ártott kideríteni, vajon Vidian gróf képes-e igazi varázslatra, még mielőtt magasabbra emelkedik.

Eljött a cselekvés ideje. Hera kiválasztotta a konvoj egyik hajójának azonosítójelét, és egy gombnyomás után a forgalmat esetleg figyelők számára már az ő hajója volt az illető jármű. A jól begyakorolt mozdulatok könnyedségével, teherhajójával a holdra tartó hajók kaotikus konvojához csatlakozott.

Halvány fogalmuk sincs itt ezeknek a repülésről – gondolta. Még jó, hogy nem toborozó szándékkal érkezett. Valószínűleg senkit sem talált volna, akivel érdemes foglalkoznia.

Második fejezet

– Nem tudsz vigyázni, te nagy melák?!

Látva, hogy az ormótlan thorilide-szállító egyenesen felé tart, Kanan Jarrus további beszéd helyett inkább a cselekvést választotta, és teherhajóját hirtelen megdöntve elkerülő manőverbe fogott. Bele sem mert gondolni, mi lesz, ha az övénél jóval hatalmasabb jármű ugyanabba az irányba tér ki. Bízott a szerencséjében, és remélte, hogy a gyorsasága megmenti. Testét elöntötte a túlélés édes érzése, ahogy riasztóan közlekedő ugyan, de láthatta a szembejövő hajó alját elsuhanni.

– Bocs – szólalt meg recsegve egy hang a kommunikációs rendszerben.

– Van is miért – felelte Kanan. Sötét szemöldöke alatt kék szem-pár szegeződött dühösen előre. – *Ha ma este meglátom azt a fickót egy sikátorban, hát nem köszöni meg, amit kap!*

Teljes volt a káosz. A Cynda elnyújtott, elliptikus pályája következtében a hold és a Gorse közötti távolság naponta változott. A lerövidült távolságú napok, mint amilyen a mai is volt, zsúfolt roncsderbihez hasonlónak tették az utat. Ám a csillagromboló fel-tűnése és a teherszállító kilövése után az úr felbolydult, mint egy megriasztott csorda. Két, ellenkező irányba tartó, rémült tábor száguldott egymás felé ugyanabban a közlekedősávban.

Általában Kanan, hogy mielőbb célba érjen, a végsőkig feszítette a húrt. Így keresett annyit, hogy ha nem is élt fényesen, de legalább kimulathatta magát belőle; munkát is elsősorban ezért vállalt. Arra is büszke volt, hogy meg tudta őrizni a hidegvérét, mialatt másokon úrrá lett a pánik. Jelenleg épp ezt tapasztalta ma-

ga körül. Kanan látott már ugyan csillagrombolót, ám abban is biztos volt, hogy a helybéliek még sohasem.

Egy újabb teherhajó ért mellé, ezt azonban nem ismerte. Szinte úgy nézett ki, mint egy ékkő: buborék formájú elülső pilótafülke, közvetlen felette egy másik, a fegyverkezelő. A többi körülötte lévő hajóval összehasonlítva csinos kis járműnek látszott. Kanan ráadta a tolóerőt, és megpróbált közelebb kerülni, hogy láthassa a pilótát. A teherhajó erre meglepő sebességgel előreszökken, majd Kanan elé vágott, aki így kénytelen volt visszább venni a sebességéből. A szája is tátva maradt, ahogy a másik pilóta utánégetőre kapcsolt, és egy pillanattal később már messze előtte járt.

Az útja során ez volt az első alkalom, hogy a féket használta, ami nem is maradt észrevétlen. Az adó-vevője felcsipogott, majd egy cseppet sem lelkes női hang szólalt meg.

– Hé, ott elől! Mi az azonosítója?

– Kivel beszélek?

– Itt Sloane kapitány, az *Ultimatum* csillagromboló fedélzetén.

– Le vagyok nyugözve! – felelte Kanan, hegyes állán elsimítva a fekete szőrszálakat. – Mit visel éppen?

– Tessék?!

– Csak próbálom magam elé képzelni. Nehezen megy az ismerkedés errefelé.

– Ismétlem, mi az...

– Itt az *Expedient*, célom a Holdudvar Vegyiművek, kiindulási pont: Gorseváros. – Nemigen foglalkozott azzal, hogy aktiválja a jeladókat, hiszen ezen a környéken soha senki sem irányította az úrforgalmat.

– Gyorsítson, különben ráfázhat!

Kanan lazán visszahuppant a pilótaülésbe, és az égnek emelte a szemét.

– Lelőhet, ha akar – lassan, elnyújtottan formálta a szavakat –, de nem árt, ha tudja, hogy a rakományom robbanószer-besorolású baradium biszulfát, amit a Cynda bányáiban várnak. Még kísérleti jellegű. Magát ugyan lehet, hogy védené a törmeléktől az a nagy hajója, de nem állíthatom ugyanezt a konvoj többi jármű-